Gimcana lírica

Xavier Sabata, al claustre de la catedral Foto: JOAN SABATER.

Xavier Sabata [http://www.xaviersabata.com] (Avià, Berguedà, 1976) va fer el seu debut en solitari –acompanyat per l'arpista irlandesa Siobhán Armstrong– amb un recital al claustre de la catedral de Girona, el 13 de juliol del 2008, com a cloenda del IX Festival de Músiques Religioses i del Món. Dimecres passat, aquest excel·lent contratenor de gran i merescuda projecció internacional va tancar el seu concert en el festival Nits de Clàssica [http://www.auditorigirona.org/nitsdeclassica/cat/programacio.php] agraint especialment al seu director artístic, Víctor Garcia de Gomar, l'oportunitat que li va donar ara fa nou anys. Potser com a mostra d'agraïment, o simplement perquè Sabata té un esperit aventurer i molt de sentit de l'humor –només així s'entén que, en el rígid món clàssic, titulés Bad guys el seu disc dedicat als dolents de les òperes de Händel–, el cantant va acceptar gustosament la proposta del festival gironí d'oferir un sol concert en tres escenaris diferents del Barri Vell, amb un programa i una formació diferent en cada cas. La "gimcana", com la va definir Sabata, va durar prop de dues hores i va acabar amb una llarga ovació, per premiar l'excel·lència vocal i la gran expressivitat d'aquest cantant i actor en majúscules, molt ben acompanyat per Dani Espasa (clavecí i piano) i Josep Maria Martí (tiorba) en la interpretació d'un repertori tan variat com els tres escenaris monumentals.

El concert va començar al Saló del Tron del Museu d'Art de Girona, on Sabata va fer una introducció tan pedagògica com divertida sobre com s'havia decidit el programa de la nit i sobre les diferències entre un contratenor i castrato, que evidentment no són el mateix. Tot seguit, observat per les figures dels retaules del saló –entre els quals el de Sant Pere de Púbol, que Dalí va intentar, infructuosament, que tornés a la capella del castell que va regalar a Gala–, Sabata va interpretar diverses peces de compositors barrocs com ara Cavalli, Cesti, Purcell i Ferrari, amb la tiorba de Martí, que també va tenir el seu moment de lluïment en solitari.

Quan va acabar aquesta primera part, Sabata va ser el primer que va sortir del saló per dirigir-se al segon escenari. A continuació va sortir el públic, repartit en tres grups cromàtics: amb uns adhesius de color blau, vermell o groc en els programes de mà s'identificava els espectadors perquè ocupessin a cadascun dels tres espais una posició determinada; per exemple, el grup blau era davant de tot al Museu d'Art, darrere al claustre de la catedral i al mig al claustre de Sant Pere de Galligants, i així tothom gaudia de la millor situació almenys en una de les tres parts, en recintes tan diferents. Una bona solució.

A la catedral, amb el piano d'Espasa, Sabata es va centrar en compositors contemporanis com ara Michael Nyman, el grec Manos Hatzidakis –al qual va tornar en el bis, amb un poema de Lorca musicat– i l'alemany Hans Thomalla, deixant a Espasa l'honor de tocar un dels estudis de Philip Glass per a piano sol, que contrastava força amb el claustre catedralici i els seus sepulcres. Després d'un passeig una mica més llarg i de recol·locar-se un cop més, el públic va poder gaudir a Sant Pere de Galligants del repertori més belcantista, amb obres de Bononcini i Händel i els tres músics en escena (clavecí i tiorba) per tancar una nit única, imaginativa i brillant, que hauria de crear escola.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 21-07-2017 Pàgina 31

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1198717-gimcana-lirica.html